

Magt", er der et lille Stykke, som jeg haaber, at den høitærede Formand ikke vil modsætte sig, at jeg oplæser, da det kun er ganske kort. Uagtet maasse adskillige ærede Medlemmer allerede have læst denne Pjece, og flere maasse ville læse den siden, finder jeg dog dette Stykke saa træffende, at jeg ikke kan negte mig den Fornøjelse at oplæse det. Det hedder der: "Sin væsentligste Støtte har Parlamentarismen i Hensynet til Magten. Det er ynkeligt at se en magtesløs Magt. Det er denne Modsigelse mellem Hovedordet „Magt“ og Tillægsordet „magtesløs“, der er Parlamentarismens Moder. Naar det politiske Liv er modnet ved en længere Tilværelse og dens mangehaandede Kampe, saa udvikler der sig efterhaanden en finere politisk Væbsjælelse, der ikke tilsteder en Mand at vedblive at være Minister, naar han ikke kan sætte sin Villie igjennem. Han vil ikke være en magtesløs Magthaver, thi han har en levende Sjælelse af, at derved undergraves Værdigheden for Regjeringsmagten, og Lovgivningens Hæder forvandles til Forsamlingsfale, hvori der Nar ud og Nar ind føres endeløse, præstøse, gølle Forhandlinger, der bringe Forsamlingerne i Ringeagt saavel i Indlandet som i Udlandet. Han føler, at vedvarer en saadan Tingenes Tilstand gjennem en længere Arrække, saa graves der en Grav for Friheden, og Beien banes for Despotisme og dens Tvillingføster Anarki".

Formanden: Det ærede Medlem sagde, at det var et ganske kort Stykke, men det lader til at være meget langt. Det er kun ganske korte Dplæsninger af denne Art, som kunne finde Sted.

Clausager: Jeg finder, at der i de alle-rede oplæste Ord er saa Meget, der fortjener alvorlig Overveelse, og jeg tvivler heller ikke om, at denne Overveelse vil blive dem tilbed, thi denne Mand har dog en Fortid, og om der ogsaa kan være ulige Meninger om Mangt og Meget af hans Foretagender, saa er dog saa Meget givet, at han har havt Blikket aabent og Die for overmaade mange og væsentlige Ting i vort konstitutionelle Liv. Jeg skal ikke trætte det høie Thing længer. Der var vel et Par andre Bemærkninger, jeg ønskede at gjøre, men det kan nu vente til senere. Jeg skal blot sluttelig udtale, at jeg saa fuldelig kan give Regjeringen det Bidnesbyrd, at den med en sjelden Seighed og Udholdenhed har søgt at arbejde sine Principer og sine Anskuelser igjennem; men jeg er ogsaa fast overtydet om, at det betydelige Flertal blandt Landets Bølgere, som staar i Opposition til den høitærede Regjeringens Politik, vil med en endnu større Seighed og Udholdenhed være paa sin Post, selv om endog den alt Andet end behagelige og hyggelige politiske Tilstand, hvorunder vi leve, skulde forsværes endnu i en Arrække.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det var kun en enkelt Bemærkning, jeg kunde ønske at rette til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Krieger), såværend Forhandlingerne gaa videre. Der var jo Meget af, hvad det ærede Medlem udtalte, som jeg nærmest maa betragte som udtalt til Thinget og ikke til Regjeringen. Dette gælder jo saaledes Indledningen til hans Foredrag, der — som det forekommer mig — snarest var en Udtalelse af hans Formening om, hvorvidt dette Thing gjorde vel i at nedsætte Udvalg til Undersøgelse af Lovforslaget eller ikke. Det er gammel Regjeringspraxis ikke at udtale sig om disse Spørgsmaal angaaende Nedsættelse eller Ikke-Nedsættelse af Udvalg; alene af den Grund skal jeg ikke følge det ærede Medlem i hans Betragtninger i saa Henseende. Naar det ærede Medlem endvidere udtalte som sin bestemte Formening, at der, hvad Dyrctidstillægs-spørgsmaalet angik, for dette Thing kun kunde være Tale om enten at gaa ind paa Forslaget, som det forelaa fra det andet Thing, eller ogsaa, at der intet Dyrctidstillæg blev givet, er det en Selvsølge, at en saa bestemt Udtalelse fra et Medlem som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts jo utvivlsomt vil fremkalde en moden, omhyggelig Undersøgelse af dette Spørgsmaal her i dette Thing. Jeg ser ikke, at der er nogen Anledning for mig til at udtale mig derom. Underledes forholder det sig imidlertid, naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at dette Spørgsmaal om Dyrctidstillæg var blevet i høi Grad forsværet — jeg tror, det var dette Udtryk, som det ærede Medlem brugte — ikke blot ved den Maade, hvorpaa Regjeringer havde taget det, men ogsaa ved den Maade, hvorpaa det var blevet behandlet i dette Thing. Jeg tror nu, at det ærede Medlem uden at faare det andet Thing gjerne kunde have taget det med; thi det forekommer mig, at naar man udtaler en saadan Dom om det Thing, man selv er Medlem af, saa er det fuldt berettiget ikke at tilbageholde den samme Dom om det andet Thing, forsaavidt det er Ens Mening, at Forsvællingen ogsaa hidrører derfra, og i den Henseende har jeg ikke nogen Tvivl om, at det ærede Medlems Mening er denne. Saa der ligger længere tilbage i Tiden end 1875 angaaende dette Spørgsmaal, finder jeg ikke nogen Anledning til at udtale mig om, og for Tiden efter 1875 pegede det ærede Medlem — saavidt jeg kunde opfatte det — kun paa et eneste Moment, som skulde være betegnenes for, hvad han kaldte en forsvællende Behandling af Sagen fra Regjeringens Side, og det var det, at Dyrctidstillæget blev udtaget af Finantslovsforslaget for 1880—81. Jeg tror, at man gjør nogen Uret ved kun at omtale Manglen af Dyrctidstillægsforslag paa Finantslovsforslaget for 1880—81 og betegne den som en formentlig vilkaarlig Udtagen deraf fra Regjeringens Side. Jeg tror, at det